

We Lwowie, dnia 13. października 1909.

Aleg 643

Wniosek

posła Bojki i tow. w sprawie przyjęcia do zapłaty z funduszków krajowych opłat na ubezpieczenie od wypadków robotników pracujących we włościańskich przedsiębiorstwach rolnych po myśli ustawy z dnia 28. grudnia 1887 L. 1. dz. u. p. z roku 1888, ustawy rozszerzającej z dnia 20. lipca 1894 L. 168. dz. u. p. i ustawy uzupełniającej z dnia 8. lutego 1909 L. 29. dz. u. p., polecenia Wydziałowi krajowemu, by porozumiał się z Zakładem ubezpieczenia robotników od wypadków dla Galicyi i Bukowiny we Lwowie, względem ustalenia rocznej ryczałtowej kwoty tych opłat i upoważnienia Wydziału krajowego do zawarcia z Zakładem ubezpieczenia odnośnej umowy.

Wysoki Sejmie!

Ustawa państwowa z dnia 28. grudnia 1887 L. 1. dz. u. p. z r. 1888 wprowadza przymusowe ubezpieczenie od wypadków robotników pracujących w przedsiębiorstwach przemysłowych, rolnych i leśnych, w których używa się motorów poruszanych siłą żywiołową lub zwierzęcą. Do takich przedsiębiorstw podlegających ubezpieczeniu robotników, zaliczone są też gospodarstwa używające młocarni lub siewczkarni pędzonych kieratem.

Wedle §. 21. powyższej ustawy obowiązany jest przedsiębiorca takiego zakładu a zatem też każdy posiadacz młocarni i siewczkarni nie poruszanej siłą ludzką przedłożyć Zakładowi ubezpieczeń corocznie taryfową opłatę za ubezpieczenie zatrudnionych przy tem przedsiębiorstwie robotników z dołączeniem obliczenia wysokości opłat za okres ubiegły.

Za nieuczynienie zadość temu obowiązkowi w czasie właściwym, który po myśli rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. czerwca 1889 L. 98. dz. u. p. wynosi 14 dni, zagraża powołana na wstępie ustawa w § 52. grzywną do 200 K, ewentualnie karą aresztu do 20 dni.

Nie da się zaprzeczyć, że ustawa ta jest w zasadzie nader słuszną, gdyż daje robotnikowi w razie nieszczęśliwego wypadku przy pracy odpowiednie odszkodowanie a niewygórowane opłaty, które przy przeciętnem gospodarstwie włościańskiem wynoszą zaledwie kilkadziesiąt halerzy rocznie, nie obciążąłyby zbyt obowiązków do ich ponoszenia.

Korzyści jednak powyższej ustawy zmniejszają się do minimum wobec uciążliwości, jakie włościanom przynieść muszą coroczne przedkładania obliczeń wysokości tych opłat. Wobec przeważającego procentu analfabetów w naszym kraju, włościanie przeważnie zaniebawiać będą obowiązków względem przedkładania corocznie odnośnych formularzy i obliczeń, i ściągają na siebie dotkliwe grzywny i kary aresztu, albo też będą zmuszeni odbywać wędrówki do pokątnych pisarzy i doradców, i opłacać się im, wskutek czego nieznaczna zresztą opłata wzrośnie niestosunkowo i przemieni się w dotkliwy ciężar.

Uwzględniając też te uciążliwości i trudności przy corocznem przedkładaniu obliczeń opłat, ustawa z dnia 8. lutego 1909 L. 29. dz. u. p. uzupełniająca powołaną na wstępie ustawę, dopuszcza wedle §. 2. ugodzenie się z Zakładem ubezpieczenia na płacenie rocznych kwot ryczałtowych

Ponieważ opłaty te są minimalne, a w naszym kraju ilość włościan mających młocarnie lub sieczkarnie nieporuszanych siłą ludzką nie jest zbyt wielka, byłoby nader wskazaniem, aby kraj ugodził się z Zakładem ubezpieczenia względem ustanowienia ryczałtowej rocznej opłaty za ubezpieczenie robotników pracujących przy drobnych włościańskich przedsiębiorstwach rolnych i opłatę tę mogącą wynosić rocznie około 4.000 koron przyjął do zapłaty z funduszków krajowych.

W Austrii dolnej, Karyntyi i Morawach, gdzie z powodu niestosunkowo większej ilości młocarń i sieczkarni ryczałtowa opłata z jednej strony jest znacznie wyższą a z drugiej strony opłata roczna mniej obciąża włościan stojących na wyższym stopniu kultury, uchwalił już Sejm opłatę tę pokrywać z funduszków krajowych.

Z wyłuszczonych powodów jest to w naszym kraju tembardziej wskazane. Budżet krajowy nie będzie kwotą kilku tysięcy koron rocznie przeciążony, a korzyści stąd dla włościan i robotników będą znaczne i pozwolą im w całej pełni korzystać z dobrodziejstw powołanej na wstępie ustawy o ubezpieczeniu od wypadku.

Wobec tego stawiamy

Wniosek:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

że opłaty na ubezpieczenie od wypadków robotników pracujących we włościańskich przedsiębiorstwach rolnych po myśli ustawy z dnia 28. grudnia 1887. L. 1. dz. u. p. z r. 1888, ustawy rozszerzającej z dnia 20. lipca 1894. L. 168. dz. u. p. i ustawy uzupełniającej z dnia 8. lutego 1909. L. 29. dz. u. p. mają być corocznie pokrywane z funduszków krajowych i w następstwie tego polecić Wydziałowi krajowemu, by porozumiał się z Zakładem ubezpieczenia robotników od wypadków dla Galicji i Bukowiny we Lwowie, względem ustalenia rocznej ryczałtowej kwoty tych opłat tudzież upoważnić Wydział krajowy do zawarcia z Zakładem ubezpieczenia odnośnej umowy.

Wnioskodawca :

Bojko.

Skotyszewski, Jedynak, Stefczyk, Kędzior, Długosz, Styła, Żardecki, Lewakowski, Bis, Witos, Ptak, Kręzel, Jampolski, Stapiński, Myjak.